

MEISJE!

Crapuultjes!

‘Crapuultjes!’

Meisje glimlachte toen meester Wuytack de kinderen van de klas voor de zoveelste keer zo noemde. Dat hij zoiets zei, kon hen niet deren, integendeel.

‘Crapuultjes, je weet het, hè: lachen en mooi zijn! Ik moet even naar mevrouw De Marter, de eh... directrice, zoals we zeggen.’

De kinderen kenden die bijklank in de stem van hun onderwijzer. Die vond de directrice veel te streng, maar hoewel hij dat eigenlijk niet mocht laten blijken, kon hij het niet goed laten.

Stil was het niet echt in de klas. En het gefluister ging al snel over in gepraat tot Vicky en Mario weer ruzie begonnen te maken en het aantal decibels ogenblikkelijk steeg.

‘Het is weer zover,’ zuchtte Meisje terwijl ze het hoofd schudde, ‘ze zullen het nooit leren...’

‘Hè, beha, mag ik je groene pen eens gebruiken?’
gilde Snapke.

Bieke Hansen, die niet kon lachen om het grapje dat de jongens geregeld met haar naam uithaalden, deed alsof haar neus bloedde. Snapke herhaalde zijn vraag, maar haalde al snel onverrichter zake de schouders op.

Meisjes buur en beste vriendin Kelly stopte een nieuwe inktpatroon in haar vulpen. Toen boog ze zich naar Meisje en fluisterde: ‘Kijk eens hoe Karel weer verliefd naar je zit te kijken!’

Meisje keek schuin naar achteren en zag hoe de schuchtere jongen zijn ogen meteen van haar afwendde.

‘Wat heb ik je gezegd?!’ fluisterde Kelly opnieuw.

‘Hmm.’

Meisje wist niet hoe te reageren.

‘Kijk, mannen, dáár, Charel Schijt!!!’

Snapke, die door het venster stond te kijken, riep het uit. Haast ogenblikkelijk kwamen er nog drie jongens door het venster staren.

‘Ja, mannen, Charel Schijt is daar weer. Wacht, ik zal eens op het raam tikken!’

Iedereen kende Charel, een oude man die in een oud huisje woonde aan de rand van het dorp. Hij slofte

steeds rond in dezelfde kleding: een versleten jas en een velours broek met een touwtje als riem. Ook onder aan zijn broekspijpen had Charel koordjes vastgemaakt. Bij de kinderen leefde het verhaal dat hij zijn broek onderaan vastknoopte, omdat anders zijn uitwerpselen eruit zouden lopen.

‘Lach maar wat met die man, da’s moedig!’ riep Kelly. ‘Ja,’ voegde Meisje eraan toe, ‘van hier is ‘t makkelijk stoer doen, hè! Maar roep het eens in zijn gezicht! ‘t Zou best kunnen dat...’

Meester Wuytack wandelde de klas weer binnen. Ogenblikkelijk werd het stil.

‘Crapuultjes, ik heb twee belangrijke mededelingen.’ Muisstil was het nu. Iedereen zat gespannen te wachten. De onderwijzer nam uit het plastic doosje dat voor hem stond een speld en liet ze op de grond vallen.

‘Heb je die horen vallen?’ vroeg de meester ernstig. Iedereen knikte.

‘Twee minuten geleden kon ik géén speld horen vallen! Integendeel! Ik stond met eh... mevrouw de directrice te praten en hoorden jullie wat ze zei?’

De twintig ernstige gezichtjes gingen van links naar rechts en terug.

‘Ik hoorde het in het begin ook niet. Ik hoorde niet

háár, maar jullie! En ik had jullie nog zo gevraagd om het rustig te houden... Ik vind dat jammer...'

Het werd nog stiller in de klas.

'De tweede mededeling heeft te maken met het schoolkoor. Ik ben de nieuwe dirigent.'

Meteen barstte een daverend applaus los. De jongens begonnen op hun banken te trommelen, de meisjes deden dapper mee. Hier en daar stampte iemand op de vloer; het veroorzaakte een lawaai vanjewelste. Meester Wuytack bracht beide handen aan zijn oren; het werd weer stil.

'Maar nu komt het. In deze klas zijn er maar een paar crapuultjes die lid zijn van het schoolkoor. Nu is het zo dat eh... mevrouw de directrice een groter koor wil om over twee maanden de kerstshow op te luisteren...'

'Maar meester, ik ben in het koor gewéést. Het is zo saai!' Debora zei het alsof ze iets vies in haar mond had.

'Ja, die repetities zijn zo droef', voegde Snapke eraan toe. 'Ik heb het maar twee maanden volgehouden, meester.'

'En dan heb jij de repetities voor de kerstshow nog niet meegemaakt!' gromde Mario. 'Dat is niet te doen! Als ik niet bij het koor móést van mijn ouders, ik zou nooit meer gaan!'

Meester Wuytack knikte, stond op van zijn stoel, nam zijn gitaar en zei: ‘Ik snap jullie wel, maar vanaf nu ben ik dus de koorleider. En dat zou wel eens wat kunnen veranderen.’

Hij sloeg een paar akkoorden aan en tokkelde een melodie die de kinderen van de klas bekend leek. Meester Wuytack zong:

De herdertjes gingen op jacht,
wie had dat in godsnaam gedacht?
Ze hadden een schaap meegebracht,
maar hadden het nog niet geslacht!

Een daverende lachsalvo knalde door het hoge klaslokaal toen meester Wuytack zijn gitaar weer in de hoek zette. Met zichtbaar genoeg nam hij een hartelijk applaus in ontvangst.

‘Bis! Bis! Bis!’ scandeerde de hele klas uitgelaten.

‘Dank jullie wel’, glunderde meester Wuytack terwijl hij, na een diepe buiging, weer aan zijn bureau ging zitten.

‘Zeg nu eens, crapuultjes, wie zou bij mij in het koor willen komen?’

Duimen

‘Kun jij wel zingen?’ had Meisjes vader gevraagd toen ze over het schoolkoor was begonnen.

‘De meester heeft gezegd dat enthousiasme belangrijker is dan kunnen zingen!’

Na wat heen- en weergezeur mocht het, op voorwaarde dat ze er niet na enkele repetities de brui aan zou geven. Maar Meisje was al snel in de wolken met haar nieuwe hobby. Dat ook Karel Casterman lid was geworden van het koor, was lekker meege-
nomen. De repetities waren prettig, de sfeer in het koor was uitstekend, en meester Wuytack vond dat ze het zeker niet slecht deden. Hij had de gewoonte om grappige variaties op bestaande teksten te maken en om het tempo van liedjes helemaal om te gooien. Zo veranderden geregeld trage ingetogen liedjes in swingende songs, en trieste gezangen werden dan meestampers. Iedereen had er schik in.

‘Volgende week gaan we wel een ernstig uurtje tege-
moet, crapuultjes, want dan komt eh... de directrice
jullie vorderingen inspecteren. Dus, bijt even op de
tanden, hoewel dat bijzonder moeilijk is tijdens het
zingen!’

Algemeen gelach.

‘Ik ben echt wel zenuwachtig, vandaag komt De
Marter naar onze repetitie. Als dat maar goed
afloopt’, had Meisje tegen Kelly gezegd. ‘Ik hoop
dat ik bij mijn solo niet uitschiet, zoals vorige week.
Daar had ik flink de pest over in.’

‘Ja, want dat vindt Karel niet fijn, zeker?’ treiterde
Kelly.

‘Pestkop!’ riep Meisje gespeeld boos.

Kelly nam haar bij de arm: ‘Die fout zul je zeker niet
meer maken, dat was een... een... ongelukje. Maar
deze week...’

‘Deze week mag dat *ongelukje* niet gebeuren.
Misschien geeft de directrice mij wel op mijn kop
waar iedereen bijstaat. Of wie weet is ze dan kwaad
op meester Wuytack?’

Meisje klonk bezorgd.

‘Je kunt toch niet méér dan je best doen, zegt mijn
papa altijd. Ik zal voor je duimen, Meisje.’

‘Dat is goed. Dan zal het wel gaan. Bedankt, hè.’

Meisje gaf Kelly een klapzoen op de wang. De directrice kwam inderdaad de repetitie volgen. Ze had centraal voor het koor op een stoel plaatsgenomen. Haar kaarsrechte rug en strenge gelaatsuitdrukking voorspelden een kritische doorlichting. ‘Meester Wuytack, laat de kinderen maar eens zingen. Laat me eens horen hoe ‘goed’ ze zijn.’

Je kon de aanhalingstekens bij het woord ‘goed’ zó horen. De sfeer was gespannen. Iedereen keek geconcentreerd naar meester Wuytack die met zijn gezicht naar het koor en dus met zijn rug naar de directrice stond. Heimelijk stak hij voor zijn borst twee duimen omhoog. Tegelijkertijd stelde hij met een trek van zijn lippen en een korte hoofdknik alle kinderen gerust.

Het koor zong ernstig, geconcentreerd en redelijk in de maat. Niet elk liedje werd gelijk ingezet, niet iedereen zong even zuiver. En de absolute stilte tussen de verschillende liedjes was hoogst ongewoon en verraadde de spanning. Iedereen stond er ongemakkelijk bij. Ook meester Wuytack zei niet veel, de grapjes bleven achterwege.

De directrice zakte een klein beetje onderuit op haar stoel. Haar gezicht werd minder streng. Na een vijftal liedjes veerde ze op.

‘Niet slecht, niet slecht. Het koor gaat erop voor-

uit, al kan het natuurlijk nog veel beter, meisjes en jongens. Maar laat ons zeggen dat we toch de goede kant op gaan. En dat moet ook, want ik zal ervoor zorgen dat de pers aanwezig is op onze kerstshow, en dus móét het goed zijn. Ook kan en zál ik ervoor zorgen dat de regionale televisiezender komt, en dat is zéér belangrijk voor onze school. Jullie zullen dus nog hard moeten repeteren, maar ik reken op jullie. Nietwaar, meester Wuytack?’

Het viel Meisje nu pas op dat mevrouw De Marter een bijzonder harde, scherpe stem had.

‘Inderdaad, eh... mevrouw de directrice,’ beaamde de meester meteen, ‘maar wat mij betreft, hoeft al die publiciteit niet zo nodig. Ik vind het belangrijk dat...’ De directrice sneed hem ogenblikkelijk de pas af. ‘Meester Wuytack, u leidt het koor, ik leid de school, nietwaar?’

Terwijl mevrouw De Marter wegging, zette het koor een ingetogen *Stille Nacht* in. De directrice was echter nog maar net uit het gezichtsveld verdwenen, of tekst en arrangement veranderden drastisch. Van het ene moment op het andere had het koor een swingende versie van het lied ingezet. Dat gebeurde met zo’n groot enthousiasme dat niemand merkte hoe even later de deur opnieuw werd geopend. Het boze hoofd van de directrice kwam vanachter de deur te voorschijn.

Een briefje en een brief

‘En Karel heeft toen een briefje in je handen gestopt?’ herhaalde Kelly ongelovig.

Zij vond Karel maar een zachtgekookt eitje en begreep niet waarom Meisje helemaal in de ban was van die stille jongen.

Meisje knikte overtuigend.

‘Mag ik het briefje eens zien?’

Meisje schudde het hoofd. ‘Dat is privé’, zei ze vastberaden.

Hoe Kelly ook haar best deed om Meisje zo ver te krijgen dat ze het briefje toonde, het lukte niet. Uiteindelijk speelde ze haar laatste argument uit, het sentimentele.

‘Beuh,’ pruilde ze, ‘en ik dacht dat we echte vriendinnen waren.’

‘Maar dat zijn we toch?’ bracht Meisje verontwaardigd uit. ‘Kelly, je weet toch dat ik je alles vertel,

maar dat briefje mag je niet zien. Dat is van Karel, voor mij. Trouwens, je mág Karel helemaal niet, en nu wil je wél zijn briefje lezen.’

Kelly zag het hopeloze van haar pogingen in en staakte zuchtend de strijd.

Op de speelplaats was hét gespreksonderwerp de repetitie die het koor de dag ervoor had gehad. De meesten waren het erover eens dat meester Wuytack zich goed had kunnen bedwingen toen de directrice de repetitie bijwoonde. Maar anderen vonden dat hij zich aan het einde toch wel makkelijk de mond had laten snoeren.

‘Mijn papa zegt dat hij móét zwijgen, want dat De Marter zijn baas is’, wist Snapke.

‘Ja, dat zegt mijn pa ook. En het schijnt dat De Marter familie heeft in het ministerie of zo, en dat meester Wuytack nog niet vast benoemd is...’

Na het belsignaal bleef de klas van meester Wuytack in de rij staan. Alle klassen waren al lang weg toen de directrice de twintig kinderen op de speelplaats vanuit haar kantoor een teken gaf om naar binnen te gaan.

‘Zou de meester ziek zijn?’ vroeg Meisje bezorgd.

‘Zo ziek zag hij er gisteravond toch niet uit’, vond Karel. Toen de kinderen op hun plaatsen zaten, kwam de directrice binnen, met achter zich aan een man met

een snorretje. Iedereen stond recht tot mevrouw De Marter gebaarde dat ze mochten gaan zitten. Het werd oorverdovend stil in de klas. Meisje dacht aan de speld waarover hun meester enkele weken geleden had gesproken.

‘Meisjes en jongens, ik heb een belangrijke mededeling te doen’, sprak de directrice hard en scherp. ‘Dit is meester Palinckx. Hij is vanaf vandaag jullie nieuwe leraar. En wat méér is, hij is bovendien een uitstekend muzikant en heeft zich bereid verklaard om het koor te leiden. Zo, ik ben ervan overtuigd dat jullie het met meester Palinckx even goed zullen kunnen vinden als met zijn voorganger.’

En meteen stapte mevrouw De Marter met snelle pas op de deur af, opende die, knikte nog even naar het snorretje en verdween.

‘Ze heeft niet eens meester Wuytack zijn naam genoemd. Ze heeft zelfs niet over hem gesproken’, zei Meisje verontwaardigd tijdens de speeltijd.

Meester Palinckx had niet echt kennisgemaakt met zijn nieuwe klas. Hij was meteen aan de slag gegaan, vastberaden, nors. Kort, zoals zijn snorretje.

Karel kwam bij het groepje staan. ‘Ik weet wie die man is’, zei hij stil. Het leverde hem meteen alle aandacht op, waardoor hij hevig bloosde.

‘Ik herinner me dat mijn neef altijd over hem sprak. Die Palinckx heeft nog in Valberg gewoond. Mijn neef heeft nog les van hem gekregen. Ze noemden hem daar De Snors. Ik herinner me de verhalen.’

Meisje wilde meteen weten wat Karels neef van hem vond.

‘Om eerlijk te zijn,’ bracht Karel stilletjes uit, ‘mijn neef vond hem een akelige kwast. Hij is heel streng. Héél streng. Mijn neef is voor geen kleintje vervaard, maar bij Palinckx durfde hij niets.’

Dé vraag was natuurlijk waarom die Palinckx in de klas van meester Wuytack stond, en vooral: voor hoe lang. In vergelijking met hun vorige meester vond iedereen de ‘nieuwe’ maar een vervelende kerel. En wat was er met meester Wuytack aan de hand?

De volgende dag wist Kelly méér. Haar vader had naar de school gebeld met de mededeling dat hij graag wilde weten waarom er plotseling een nieuwe leraar voor de klas van zijn dochter stond.

‘Mijn pa zei dat De Marter nogal veel eh’s en stiltes in haar gesprek had, en dat ze nogal rond de pot draaide’, wist Kelly.

‘Zeker iets te verbergen’, vond Dorien.

‘Mijn pa zei dat ze iets gezegd heeft over herstructureringsdinges of zo, ik weet dat allemaal niet’, haalde

Kelly de schouders op. ‘Maar De Marter zou ons vandaag wel een brief meegeven voor onze ouders.’ En inderdaad, vijf minuten voor het einde van een lastige dag met de saaie en strenge meester Palinckx, kwam de directrice binnengestormd. Ze beval Palinckx de brieven, die netjes in gesloten omslag zaten, mee te geven met de kinderen en verdween.

‘Hier zie,’ zei Karel die meteen na de les de envelop opengescheurd had, ‘hier zie: *aanpassing van het aanwendingspercentage van de uren...* en hier zie: *herstructurering*. Wat zou dat eigenlijk allemaal betekenen? En hier: *de rest van het schooljaar zal de heer P. Palinckx de taak van de heer R. Wuytack overnemen.*’ Het was nu stil in het fietsenhok. Meisje bekeek het ernstige gezicht van Karel. Ze vond het moedig van de anders zo stille jongen om die brief open te scheuren en het woord te nemen.

‘Een héél jaar?!’ panikeerde Kelly.

Dorien wilde weten of er iets méér in stond over meester Wuytack. Karel las snel de rest van de brief, maar zag nergens meer de naam van hun vorige onderwijzer staan.

‘Nee, totaál niet’, zuchtte hij. ‘Het is alsof onze meester niet meer bestaat.’